

La 14 februarie 1587, într-una dintre cele mai tulburi timpuri istorice pe care le-a cunoscut Țara Românească, sub domnia unui individ repudiat și instabil, Mihnea Turcitul, singurul domn român din istorie convertit la islam, o domnie marcată de spoliere și clientelism, era pentru prima dată atestat documentar satul Hodobeni, atestare venită din perspectiva unui act juridic al unei jumătăți de moșii care era parte a domeniilor Sf. Mânăstirii Radu Vodă din București. Îmi permit să spun că de atunci și până azi istoria Otopenilor a fost marcată de o reală ambivalență, de coexistența permanentă în același întreg a 2 tipologii și a 2 realități diferite. Această ambivalență o putem vedea și astăzi. Dacă în evul mediu aveam o dualitate dintre un Hodobeni al țăranilor aserviți și un Hodobeni al micilor moșneni care țineau cu dinții de mica proprietate și din al căror spirit rebel și profund autohton rezultă și răspunsul la întrebarea pe care mulți mi-au pus-o deseori „De ce Otopenii sunt altfel?”; în modernitate avem dublura Otopenii de Sus / Otopenii de Jos, iar astăzi încă vedem cum fără stridențe și fără note discordante avem un Otopeni cu mentalitate tradițional sătească și unul urban postmodernist, avem în același întreg un Otopeni gentilic și unul cosmopolit.

Deseori am tratat din perspectivă istorică și științifică prima atestare documentară a satului Hodobeni (Hodopeni, devenit Otopeni prin pronunția specifică a românilor din aceste părți undeva prin secolul al-XVIII-lea). De data asta voi vorbi despre ceea ce se pare că a fost și încă mai este identitatea Otopenilor dincolo de acte medievale, de interpretări istorice și de documente de arhivă.

Arheologia a dovedit că în părțile noastre a existat o aproape permanentă locuire din vremuri străvechi, de prin secolul VIII înainte de Hristos și până astăzi, bineînțeles cu mici întreruperi determinate de valurile unei istorii care a aruncat peste pământurile noastre zeci de neamuri barbare care i-au obligat pe înaintașii noștri să se retragă în codrii și în munți. Otopenii au fost cândva un cătun așezat pe malurile râului Pasărea, vatra a locuirii pe aceste locuri și în antichitatea getică, și în evul mediu timpuriu al invazilor migratoare, dar și în timpul marilor voievozi ai Țării Românești. Satul e atestat la 1587, însă rădăcinile se pierd în negura istoriei, și asemeni lor se pierde și originea îndepărtată a numelui acestui loc - Hodobeni, denumire care probabil se trage din numele de „Hodobă”, nume cu rezonanță dificil de identificat și descifrat. Cert este că indiferent de unde ar fi fost venit omul acesta, el a găsit aici „oameni de-ai locului” precum spun cronicile vremii, oameni care și-au impus felul de pronunță și a vorbi, astfel că în 2 secole, de la Hodobă-Hodobeni-Hodopeni, va rămâne simplu „Otopeni”. Otopenarii, îmi permit a spune, sunt anteriori denumirii locului, ei au trăit pe malurile Păsării și prin poienile largi ale Codrilor Vlăsiei care în evul mediu ocupau aproape în totalitate actualul teritoriu al localității, din vremuri nescrise și necunoscute. Deschid o mică paranteză și amintesc faptul că la mijlocul sec. XX, pe lângă stejarii bătrâni de pe marginea drumului național, astăzi dispăruți, încă se mai puteau identifica mici pâlcuri de pădure în locuri din sat de-a dreptul centrale, locuri aflate la o aruncătură de privire de actuala primărie. Din sec. XVI și până astăzi populația s-a mărit, au venit oameni din toate părțile, dar în firea multora dintre localnici se păstrează tipologia acelei vechi și foarte mici așezări de țărani liberi care își mânau turmele în funcție de cursul apei. Mai apoi centrul așezării s-a mutat unde este astăzi, oamenii s-au înmulțit prin spor natural mai ales

și apoi prin migrație și satul s-a împărțit în Otopenii de Sus și Otopenii de Jos și avea să cunoască o epocă de mare bunăstare și dezvoltare în prima jumătate a secolului XX, perioadă în care lăptarii otopenari erau renumiți în București și peste tot pe unde mergeau în împrejurimi ori în alte părți de țară . Atunci, în Otopeni s-a clădit un sentiment al mândriei apartenenței la o comunitate demnă, sentiment pe care din fericire îl reîntâlnim și astăzi din ce în ce mai des la mulți dintre locuitorii orașului nostru.

Una dintre constantele așezării noastre o reprezintă perpetua schimbare și prefacere sub aspectul culturii materiale și al formelor de civilizație. Otopenii au fost un cătun, un sat mic, o comună și astăzi un oraș, însă acest spirit, poate nu întâmplător orașul Otopeni a fost pentru prima dată atestat documentar într-o zi de 14 februarie care corespunde zodiei Vărsătorului, dar întotdeauna au fost o așezare puternică, dinamică și chiar prosperă . Unde astăzi sunt sedii de companii și investiții comune unei lumi moderne tehnologizate și în permanentă expansiune a mijloacelor de cunoaștere și exploatare, în urmă cu un secol se ridicau stejari bătrâni din Codrii Vlăsiei ori se putea întâlni vâgăunile unde se ascundeau lupii care nu de puține ori nu ezitau să dea iama în sat, atacând animalele din curțile oamenilor.

Otopeni a fost mic și foarte mic, dar niciodată sărac, mizer și periferizat! Otopenii sunt un loc unde dinamica schimbării atunci când se dorește poate fi împletită cu ritmul firesc al unei vechi și conștiente comunități românești. Otopenii de azi sunt un oraș al schimbării și al dinamicii ultramoderne, dar sunt și unul din locurile unde dacă de uiți atent îi mai poți zări cum privesc de peste gard ori cum merg în spirit vioi pe stradă chiar pe unii dintre urmașii direcți ai geților care au supraviețuit în mijlocul Munteniei la adăpostul codrilor!

Consider că rolul orașului Otopeni în județul Ilfov acum în secolul XXI și în mileniul III este acela de a se concretiza drept pivot economic și creuzet de dezvoltare în același timp precum văd obligația comunității noastre de a se impune a fi un autentic centru cultural la nivel zonal și un model de civilizație demn de urmat pentru alte comunități din județ și chiar din țară!

Vă doresc dvs., tuturor otopenarilor „LA MULȚI ANI” cu multă sănătate și împliniri pe toate planurile vieții!

Daniel Gheorghe
Deputat PNL